

עליזה שטיינמץ

בת רחל ושלמה חיון ז"ל

31.10.1929 נולדה : כ"ז תשרי תר"צ

11.5.2011 נפטרה : ז' אייר תשע"א

השבוע ליווינו את חברתנו עליזה שטיינמץ ז"ל למנוחת עולמים.

עליזה נולדה בטריפולי שבלוב וגרה עם משפחתה במעין גטו של היהודים בטריפולי.

בזמן מלחמת העולם השנייה, סבלה כל המשפחה מהערבים ומהגרמנים ונאלצה לברוח לכפרים כדי להינצל.

עליזה עלתה לארץ ישראל לבדה וכאשר שהתה במחנה עולים, הגיעה אליה נתן קאופמן, חברנו ז"ל ושלח אותה לקבוצת עלומים שבהרצלייה.

בימים הראשונים בסעד לא היו מדרכות מסודרות והיה הרבה בוץ על השבילים. עליזה החליטה ללכת לסנדלרייה לבקש מגפיים ושם הכירה את בעלה לעתיד עזרא שטיינמץ ז"ל, עימו התחתנה ב-1950.

לזוג נולדו 4 ילדים : אסתר, אורה, נחמן ונדב.

בסעד תחתית, עבדה עליזה במחסן הבגדים, תפרה וילונות ועשתה תיקונים. לאחר המעבר לסעד החלה עליזה לעבוד במטבח ושם עבדה 45 שנה כמבשלת ואופה לאוכלוסיה רחבה על פי צרכיה השונים. עוגותיה של עליזה זכורות לטוב עד היום.

במרוצת השנים בישלה גם עבור ילדי המפ"ל, עבור כל ילד בישלה מה שאהב.

למרות שסבלה ממחלת הסוכרת וכל הצרות שנלוות למחלה זו, הקפידה עליזה לשמור על רוח של אופטימיות ושמחה כלפי הסובבים אותה.

לילדים : אסתר, אורה, נחמן, נדב וכל המשפחה, תנחומים במות אימכם היקרה.

יהי זכרה ברוך.

בית סעד אבל

על פטירתה של חברתנו

עליזה שטיינמץ ז"ל

ומשתתף בצער המשפחה

עליזה שכנתי הטובה איננה

היינו שכנות כ- 40 שנה, בהתחלה בשיכון ותיקים הראשון ואח"כ בשיכון ותיקים הנוכחי. למרות שבשבעות האחרונים ידענו שמצבה מאוד לא טוב מפני שחיידק לא ויתר וכרסם ללא רחמנות בכל הגוף, מאוד קשה לי שלא נתראה יותר. כל בוקר כשיצאתי מהבית, הסתכלתי האם אני רואה אותה, בשביל לשאול איך היא מרגישה.

יום - יום, שנים רבות בערבים הייתי נכנסת אליה, היינו מדברות ומספרות כל אחת את הסודות שלה.

עליזה, שכנתי הטובה לא האמינה שזה הסוף.

היא הייתה מאוד אופטימית ועשתה את כל ההכנות לנסיעה לליל הסדר ולחול- המועד להשתתף בבר-מצווה של עומר הנכד האהוב.

הייתי בקשר כל הזמן עם הילדים, הם טיפלו במסירות באימם.

אני מאוד מקווה שהיא לא סבלה מצטרפת לכאבם של הילדים, הנכדים, הנינים והאח משה שהיא מאוד אהבה.

יהי זכרה ברוך.

השכנה, אינס.

מתוך דברים שסיפרה עליזה ז"ל:

משקפיים ומשקפיים

כשאני הגעתי לסעד תחתית היה לי מאוד קשה. לא ידעתי עברית כל כך טוב. היה חורף ותעלות ולי היו רק נעלי עקב. כל הזמן נפלתי והתביישתי: כזאת בחורה צעירה וכל הזמן נופלת?! אז אמרו לי: תלכי לסנדלר! לא ידעתי שאפשר לבקש נעלים, חשבתי שאני צריכה להסתדר עם מה שהבאתי. אז הגעתי לעזרא הסנדלר (שהיום הוא בעלי) ואמרתי לו: "תן לי בבקשה משקפיים". הוא צחק ואמר: "משקפיים אין לי, אבל מגפיים תוכלי לקבל" ... כך התחיל הרומן שלנו.

לאמא שלי !

אמא, אני רוצה להגיד לך תודה גדולה, ענקית !! שידעת לתמוך בי באומץ כשעזבתי את אורך החיים הדתי וידעת שאף פעם לא עזבתי את אלוהים. אני יודעת שהיה לך קשה מאוד מול אבא והקיבוץ, אבל היית אמיצה ולא נתת לאבד אותנו ועל כן תודתי והוקרתי לך.

אמאליה, אני רוצה להודות לך על הימים היפים של ילדי/נכדייך : עמית, ענת, יעל ומתן שגדלו לצידך. לא עברה חופשה מבלי שהם בילו בסעד. הקיבוץ עבורם זאת קייטנה וחיוכים בזכותך. חדר האוכל, הטיל, הברכה, משק הילדים, המיקסר במטבח והכופתאות. חברים וחברות שהכרת להם ועד היום בקשר.

אמא, כל כך שמחנו שבאת לבקר ביבנאל. הייתי מחכה עם הילדים בתחנה לעזור לך עם הסלים. אף פעם לא בידיים ריקות, תמיד עם העוגות שלך שקיבלו את הכינוי: "העוגות של סבתא עליזה", כמו "המיטה של סבתא עליזה". אצלנו בבית היית אהובה. יש באלבום תמונה שאת עם הילדים ב"מיטה של סבתא עליזה". אמא, ילדי זכו בסבתא מסורה ואוהבת והם החזירו לך מלוא חופניים. היית גאה בהם ובצדק. תלמידים מצטיינים, נכדים מסורים.

אמא, כלל לא התכוונת ללכת מאיתנו. היו לך תוכניות לחגוג את ליל הסדר ביבנאל, לראות את נטע שלנו, לחגוג לעומר בר-מצווה ולשיר " כל ששון וכל שמחה" בחתונה של יעל וירון. כל כך שמחת שיעל מתחתנת אבל יש מי שעושה לנו תוכניות שונות ולגוף אגינדה אחרת.

אמא, תמיד היית בעניינים, היה לך ראש צעיר, היה לך כוח רצון ועיקשות לשרוד את החיים למרות הסבל. נכון שלפעמים היו מעידות, אבל למי אין?

הרופא אמר לי שאינך סובלת, אני מאוד מקווה שלא סבלת. בימיך האחרונים הייתי לידך, אבל כבר לא יכולתי לעזור, רק ללטף.

מקווה שתמחלי לי על מעשים רעים ודיבורים מרגיזים. תהיי גאה בי בדברים הטובים. את חופשייה לעולמך. לכי אל אבא וספרי לו שיעל שאהב מתחתנת. ספרי לו על הישגי הנכדים, על הילדים של עמית וענת.

חשוב לי שתדעי שאני מעריכה את פועלך וכל שעשית, עשית באופן הטוב שידעת.

אמא, לעד תהיי המגדלור שלי.

תהא נשמתך הטובה צרורה בצרור החיים.

באהבה,

מביתך אסתר והמשפחה .

עליזה חזרתי הטובה !

אני זוכרת אותך, כשהגעת אלינו בבואך לארץ. לבשת אז שמלה אדומה שהלמה מאוד את שערך השחור. נעלים שחורות ומבריקות, נראית גברת של ממש. נראית ביינו כמישהי שבאה מעולם אחר. אנחנו בסעד היינו הלומים למראך. אין פלא שעזרא חטף אותך מיד וכנף אותך תחת חסותו המלאה.

מאז שאני זוכרת אותך, היית תמיד קשורה למטבח. אהבת את עבודת הבישול והעבודה הזו הייתה כמעשה אומנות בעינייך. עשית אותה באהבה רבה וכל תבשיל היה יוצא מתוך ידיך בקלות יתרה, כאילו נולדת לכך. כשכבר לא יכולת לעבוד במטבח, הלכת לבתי הילדים והכנת להם כל מיני מעדנים לארוחות הבוקר שלהם. עד היום זוכרים לך הילדים הגדולים שלנו את כל החביתיות שהכנת להם.

רלי ואני מאוד נקשרנו אליך ולעזרא כשבילינו ביחד את החופשה השנתית שלנו. זה היה לפני הרבה שנים כשהקיבוץ היה עדיין קיבוץ. פעם בשנה בילינו כמה משפחות ביחד חופשה שנתית. לא אשכח את החופשה בנהרייה, בבית אימו של דוד ג'קסון על הים. הייתה לנו שם את "עליזה מארץ הפלאות". רלי ואני אהבנו מאוד ללכת לים ועליזה אהבה מאוד לבשל. כשהיינו חוזרים מהים, המגש עם האוכל היה יורד כאילו מוכן מלמעלה, כמו בסרטים.

אני זוכרת גם את הטיולים שלנו, במיוחד את הטיול על החומה של עכו העתיקה, איך דילגת בקלות על המרווחים שהיו בחומה. בקיצור- נשארתי בזיכרוני תמיד פעילה, חרוצה, נמרצת ושמחה בחלקה.

גם כשכבר היית מוגבלת, לא אמרת אף פעם נואש ותמיד קיווית לטוב. היה לך גם חוש טכני מפותח מאוד. הסתדרת תמיד עם כל המכשירים החשמליים. כשהיה לך פצע עמוק ברגל והיית בבית חולים הדסה בירושלים, היית זקוקה לטיפול מיוחד בפצע. לאחיות היה מעט זמן ואת אמרת להם: "למדנה אותי ואני אעשה זאת בעצמי". כך אמנם היה ועשית זאת בכישרון רב.

כשהיית מוגבלת מאוד לא הסכמת שיעשו בשבילך מה שהיית מסוגלת לעשות בעצמך. אפילו אירחת בביתך בכל ליל שבת חברים שבאו אליך לקינוח. היית מארחת למופת.

כמה שמחתם את ועזרא עם חתונתו של נחמן... והילדים שלהם החזירו לך תמיד אהבה, שמחו מאוד עם סבתא עליזה. פעמים רבות שבאתי לבקרך נכחתי בשעה שהיו מברכים אותך בלילה טוב עם הרבה נשיקות.

נוחי עליזה שלנו בשלום על משכבך וזיכרוןך לא ימוש מאיתנו.

אימא יקרה שלנו.

רק לפני חודש החיים היו כל-כך רגילים.
היינו בטוחים שאת נכנסת לבית-חולים רק ליומיים. אינפוזיית פוסיד ושוב את
חזקה ואופטימית כפי שנהגת להקרין. כאילו הכול בסדר.
כזאת היית אימא, מסודרת, מוקפדת ונקייה. לא רק כלפי עצמך, כי אם במיוחד
כלפי הסביבה.
רצית להיות עליזה כשמך, כאילו אין עצב בחיים. בקשת לשמוע מאיתנו רק על
דברים טובים, רק על שימחה.
אני חוששת אימא שדווקא כאבי הלב, אלו שסמויים מן העין, אלו שהעדפת
להתעלם ולהכיר בהם, הרסו אותך מבפנים.
במשך כל תקופת האשפוז ידענו שאת יכולה להילחם אבל כבר לא היה בשביל מה.
נכנעת לסבל וסבתא באה להושיע אותך.
מחר הוא גם יום פטירתה של אימך. בעוד שבועיים יחול יום הזיכרון של שני אחיך.
עכשיו כולכם יחד. סוגרים מעגל. לא כואבים עוד.
תודה לך אימא יקרה על כל שהענקת לנו. אוהבים אותך. למדנו ממך הרבה.
נוחי בשלום, אל תדאגי יותר והיי גאה במה שהספקת.
יהי זכרך ברוך.

אורנה אורנה

אורנה.

עליזה שלי

כבר יותר מ- 35 שנה אנחנו משפחה.
משפחה בימים עצובים ומשפחה בימי שמחה.
משפחה עם רקע שונה, פערי תרבות, מוצא ומסורת.
משפחה שאת עליזה, הבאת אליה הרבה אהבה וקבלה ללא ביקורת.

כבר בפגישתנו הראשונה, כשאני מתייצב בביתך ללא התראה וללא כיפה,
את היטב מבינה את גודל הצרה אליה נקלעה המשפחה.
מיד אותי את מזמינה להצטרף לארוחת ערב מעשה ידיך להתפאר
כאילו הייתי אורח שהמשפחה מצפה בו להתהדר. . .

חתן חילוני במשפחה, היה משבר קשה לעזרא ז"ל וכמעט אסון
אך את, עליזה, קיבלת זאת בקור רוח, שלווה וכמעט בששון.
הביקורים בקיבוץ סעד הפכו בזכותך לחוויה מהנה
הפסקתי להרגיש לא נוח עם כיפה ואפילו עליתי לתורה.

יכולת הבישול המופלאה שלך הייתה לשם דבר ולשמחת כל חיד.
העוגות שלך פארו כל מסיבה בסעד, וגרמו לכל חתן וכלה לחייך.
בערבי שבת המתינה בדירתך עוגה על כל שולחן ועוד 4 במקרה.
כל אחת מסוג שונה ומותאמת לטעמו של בן משפחה אחר.

אך אותי יותר מכל שבתה טעמה של פשטידה אחת פשוטה
שהייתה עשויה בעיקר מתפוחי אדמה
והמתינה שעות ארוכות בסיר אלומיניום מעל פלטה חמה,
"קיגל" כולם קוראים לאותה מנה מופלאה.

למרות שהגעתי מקיבוץ אשכנזי בו מוצא המבשלות היה פולני.
מאכל אשכנזי טעים כל כך לא פגשתי מעודי .
חולשתי לקיגל הייתה סוד גלוי ולמרות שאיני אוכל הרבה,
את חזרת והעמסת לצלחתי עוד ועוד מהמזון המשובח הזה .

מאור הפנים שלך עליזה היא מתנה לכל מבקרריך,
תמיד שמחה לאורחים , תמיד רוצה לתת ולהעניק למשפחתך וידידייך.
ההומור הפשוט ושובה הלב, הצחוק המתגלגל והשירה בלילות שיש,
היו רק חלק מהטוב והיפה שזכינו בו, כל אחד ואחת. באופן אישי.

איש לא עזב את מעונך ללא מתנה, שי צנוע או עוגה שנאפתה בחשק.
תמיד דאגת שבביתך יהיה מלאי של ממתקים, גזר טרי וביצי משק.
"אולי תיקחו עוד משהו" היה משפט המסיים כל ביקור, עם מבט אוהב,
כי נתינה, הייתה אהבתך הגדולה ועשית זאת בשמחה ומכל הלב.

במאור פנים ואופטימיות, ידעת להסתיר את מחלתך הקשה
שפגעה בכל חלקה טובה בגופך, במשך כמעט 50 שנה.
ראינו גם ידענו על תרופות ואביזרים שלא הסתרת מעיננו ,
אך מכאוב וייאוש, אצלך עליזה, מעולם לא גילינו.

באדמת הקיבוץ הטובה תנוחי על משכבך.
ליד חברייך לדרך , מקימי הקיבוץ , תהא מנוחתך.
כאן בגרת, כאן אהבת, כאן נולדו ילדיך
וכאן נפרדים אנו ממך באהבה והוקרה, כל אוהביך.

באהבה נ'מרוץ עממי

מכתב לסבתא עליזה

סבתא,

30 יום חלפו מאז שהלכת והחיים שבו למסלולם. אנחנו שוב במסלול המהיר – עבודה, ילדים, לימודים, מילואים – שהכרת כל כך טוב.

תמיד כשדיברנו בטלפון נהגת לומר לי שאת יודעת שאני עסוק, יודעת כמה החיים עמוסים ומבינה למה קשה לנו להגיע לבקר אותך לעיתים יותר תכופות. אני הייתי מתנצל ואת היית אומרת שאת מתגעגעת. עם כל הבטחה שלי לבוא, הייתה מתגנבת לה תחושה של עצב ותסכול על כך שאנו לא מתראים מספיק.

מאוד אהבת את הבנות ואת דנה. דרשת בשלומן ושמתת כל כך כשבאנו לבקרך. אז היית מבקשת ממני להוריד מארון המשחקים שבקומה השנייה משחקים שעברו מהילדות שלך לנכדות ומהן לנינות... כמו עגלת הבובות הישנה שהייתה שייכת אולי לאתי – אולי לאמא – וכנראה לא באמת היית שייכת לאף אחת מהן, שכן באותם ימים בקיבוץ לא נהגו לדבר על חפצים במונחי שייכות של גוף ראשון ...

בשנים האחרונות התקשית בפעולות היומיום. הסוכרת ארוכת השנים באה לידי ביטוי בכל איבר מאברי גופך ובעיקר הקשתה עליך את ההליכה, האחיזה והראיה.

לא אהבת לשוחח על כך עמי. תמיד כשדרשתי בשלומך היית בוחרת לשנות נושא, כאילו בכדי לא להכביד עלי. לא רצית לשתף אותי במכאוביך ובתלונותיך, מכיוון שחשת שהם עלולים להקשות עלי. מאידך, הטיפול במגוון מחלותיך העסיק אותך רבות. היית מעבירה ימים ארוכים בנסיעות למרפאות ובתי חולים על מנת לקבל טיפול וייעוץ מטובי המומחים בארץ. על כך יש לשבח את סעד – את הקהילה בדאגתה לרווחת ובריאות חבריה ובייחוד את דר' אייזק הוד המסור שעשה ימים כלילות בניסיון לשמור על בריאותך.

היית חזקה. על אף מכאובי הגוף נותרת איתנה בנפשך. נהירה, מדויקת, קפדנית ומרוכזת. ידעת היכן נמצא כל דבר – גם ציוד שנשכח בבידעם לפני שנים. זכרת כל יום הולדת – גם של אחרון הנכדים. היית מלווה אותנו בבואנו לקיבוץ ומתעקשת לצייד אותנו מכל הבא ליד בלכתנו.

אחרי עשרות שנים במטבח של סעד, על ניהול המטבח הקטן שלך שמרת בקנאות. תמיד ביקשת שנאכל אצלך, ותמיד טרחת להכין משהו בעצמך, על אף שהבאת אוכל מחדר האוכל. הקיגל שלך היה המאכל האהוב עלי עוד מילדותי. בנסיעות הארוכות חזרה הביתה, במוצאי שבת, היה האוטו מתמלא בניחוח הקיגל, עד שכמעט הייתי יכול לטעום אותו תוך כדי נסיעה.

בשבועות האחרונים לחייך ביקרתי אותך פעמיים : פעם אחת בבי"ח ברזילי, אז התרשמתי מטיפול רפואי לא מספק, ופעם שנייה בבי"ח סורוקה, אז כבר ידעת טוב יותר ממני עד כמה קשה המצב.

ואני דווקא הייתי אופטימי.

הייתי משוכנע שתצאי מזה. גם הפעם. הרי עד כה תמיד יצאת מזה.

גם כשאמרת לי שאת חלשה, אמרתי לך שתהיי בסדר, שהבדיקות תקינות ושצריך להיעזר בסבלנות. גם כשהתלוננת על כך שאינך מסוגלת לאכול, ישבתי איתך ואכלת ארוחת צהריים מלאה רק בשביל לרצות אותי. גם כשבטיפול נמרץ אמרו לנו שהמצב לא טוב, הבטחתי לך שאחזור שוב פעם אחרי שתגמלי מההנשמה. זה לא קרה.

הפעם הזו היית כבר עייפה מדי, חלשה מדי, רצוצה יותר מדי זמן.

בשבועות האחרונים עומר עלה לתורה ויעל התחתנה. העצב על לכתך מהול בשמחה על גדילה והתחדשות. אני בטוח שאין דבר שהיית שמחה בו יותר מאשר להיות עמנו באירועים הללו, שנבצרו ממך. לפני שש שנים נבצר מסבא עזרא להשתתף בחתונתי שלי, מפאת מחלתו. ימים ספורים לאחר מכן הוא נפטר.

כעת, משהצטרפת אליו, אני רוצה לחשוב שאתם שוב ביחד, כפי שהייתם במשך יותר מחמישים שנה, עד שמותו הפריד ביניכם.

את טמונה עכשיו בסעד לצידו, יד ימינו, כפי שהיית עזר כנגדו משך רוב חייך.

נוחי על משכבך בשלום סבתא,

תהא נשמתך צרורה בצרור החיים.

אוהב אותך ומתגעגע עד מאוד,

מורן.

שלושים לפטירתה- ליפא אהרוני.

בספר משלי מצינו כתוב: "חכמות בנת ביתה, חצבה עמודיה שבעה... אף ערכה שולחנה".

כזאת הייתה עליזה.

חברו בה חוכמת חיים, תושייה, יכולת רבה של עשייה ופעילות.

משחר ילדותה בעיר טריפולי שבלוב, חיה במאבקים קשים ונועזים. היא נאלצה להתמודד עם פרעות של ערבים בשכונת מגוריה שהכו ללא חמלה ביהודים.

בהיותה נערה כבת 17 היא מחליטה לעלות לארץ ישראל, מצטרפת לעליה הבלתי-לגאלית ומגיעה לבדה לארץ. כאן היא מכוונת על ידי נציגי המוסדות לקיבוץ עלומים-סעד שבנגב, מאחר שהצהירה שהיא רוצה לחיות במקום דתי.

כך היא חוברת אלינו, יחידה, ללא גרעין תומך, עוברת את קשיי הקליטה ותופסת את מקומה במערכת החיים הקיבוצית. פה היא מכירה את עזרא שטיינמץ ז"ל, מקימה איתו משפחה, נענית לכל המטלות בישוב ובסופו של דבר משתלבת בצוות המטבח.

45 שנים עסקה במלאכות השונות: בישול לחברים, לילדים, ולדיאטים כשהיא תורמת מהידע שספגה בביתה ומהניסיון הרב שצברה. מעשירה את הטעמים במאכלים השונים.

פרק נוסף בחייה בקיבוץ עסקה בתפירת וילונות אחרי שעברה השתלמות מתאימה.

לימים, כשחלתה וסבלה מכאבים היא עשתה כל מאמץ לא להטריח את הרבים וגברה עליהם באצילות נפש. כך היא השכילה לארוג את מסכת החיים שלה בקיבוץ.

בשנים האחרונות הייתה שותפה פעילה בחוג בבית שיקמה כשהיא תורמת מדי פעם מרעיונותיה.

היא הלכה לעולמה נאמנה לדברי צפניה הנביא: "שמחי ועלזי בכל לבי".

יהי זכרה ברוך.

לעליזה - לעת פרדה מהמטבח.

אחת מאבני היסוד של המטבח שלנו, החלה לעבוד בו עוד שנים לפני שאנחנו הגענו, זו עליזה, ממנה נפרדים אנו היום.

עליזה התמידה שנים רבות בפינת הדיאטות, שיכללה בימים ההם גם את פינת הילדים ואין ילד שעבר את הימים ההם ואשר ישכח את הטעם של "קפה עליזה" אותו שתו מדי בוקר. אפילו כשגדלו הילדים והתבגרו, אף התגייסו לצבא, היו עוד מתייצבים מדי בוקר לשתות את "קפה עליזה" בעל הטעם המיוחד.

גם אנו, עובדי ועובדות המטבח, לגמנו מדי בוקר את הקפה החזק והטוב שהכינה לנו עליזה, אשר השכימה קום וקיבלה את פנינו בקפה.

נקפו השנים ועליזה הגיע למדור הקילופים, המדור הקשה של העבודה במטבח. עם כל "הזמניים" של הקיבוץ, החזיקה בו ביד רמה והלעיטה אותנו בסלטים הטעימים והמתובלים שלה.

גם מהמצווה לשמח חתן וכלה, בני ובנות מצווה ועוד שמחות, לא הניחה ידה. נוסף על כל עבודתה הרגילה, הייתה היא הקונדיטורית שלנו. שני סוגים מהעוגות שלה שלא ישכחו לעולם, הן "השטרודלים" ו"הרולדות".

אין זה סוד שבמשך השנים, הלכה והתדרדרה בריאותה של עליזה, אך היא לא ויתרה והייתה ניצבת מדי בוקר לעוד יום עבודה קשה במטבח, כולל כל האפיות והמצוות הרבות שעשתה.

אם היינו חיים במשטר סובייטי של פעם, אין ספק שהיינו מכתירים אותה כ"גיבורת העבודה".

מאוד קשה היה לשכנע את עליזה לפרוש לעבודה יותר קלה, המתאימה לכוחותיה כיום ואנו שומעים הדים חיוביים שמאז שעליזה דואגת לארוחות של ילדנו, הילדים אוכלים בשמחה!

כל ההנאה שנהנינו הבוקר מיום טיול, עלינו לזקוף לזכותה של עליזה הנפרדת מאיתנו היום פרדה רשמית.

היי ברוכה עליזה, והצליחי בכל אשר תעשי!

מעובדי ועובדות המטבח.

לעליזה בת ה-70 מזל טוב

לעליזה- רעיה, אם וסבתא בישראל
ליום חגך שולחים לך ברכה ושיר הלל:
איך כנערה צעירה עלית ארצה, כחלוצה
לבנות ולהיבנות, להקים בנגב קבוצה.
אם עזרא החלוץ הקימות משפחה
שני בנים ושתי בנות, דור המשך, לברכה.
כל השנים בזריזות ובחריצות
לעבודתך את אצה רצה במסירות.
את מטעמיך אוהבים כל ילד וילדה
את משקיעה בהם הרבה דמיון ומחשבה.
גם אם לפעמים יש מכאוב וחולשה
אינך מוותרת, במרץ קמה לכל משימה.
גם אם לא תמיד נדע לומר דבר שבח וברכה,
רואים אנו ומעריכים את אומץ רוחך ודביקותך במטרה!
לרגל יובלך מברכים אותך חבריך לקבוצה:
שהיושב במרומים ייתן לך כוח, בריאות ושמחה
שתרווי נחת מכל בני משפחתך הענפה
שתזכו את ועזרא לעוד הרבה שנות ברכה.
מזל טוב וברכות לרוב !!

רפאל חיון

סבא של סבתי. חי בטריפולי שבלוב. עבד בתור חקלאי ובעיקר עסק בתמרים בכפר ליד טריפולי. הייתה לו אשה- רבקה. מת כשסבתי הייתה בת 15. נהרג במאורעות עם הערבים בטריפולי בשנת 1940 בערך.

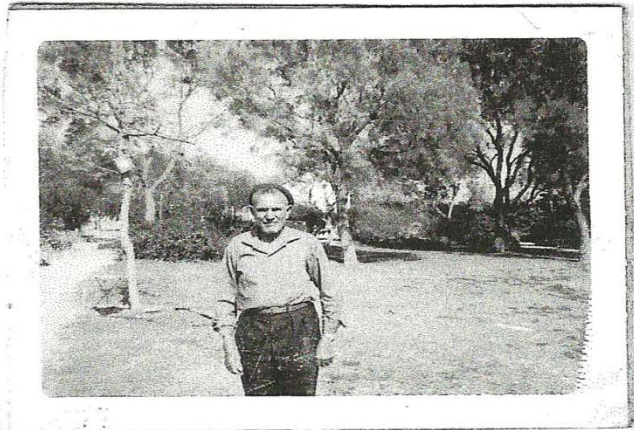
רחל חיון

אם סבתי ובתם של רפאל ורבקה. נולדה בשנת 1898 בטריפולי שבלוב. בילדותה הייתה במשפחה אומנת כי אמה מתה ואביה התחתן עם אשה אחרת והיא לא רצתה להכיר את אמה החורגת. עלתה לארץ בשנת 1950 עם בעלה שלמה ושני ילדים. התחתנה עם שלמה חיון שהיה בן דודה. הייתה עקרת בית. בארץ גרה בבאר-שבע. נפטרה בשנת 1992 כשהייתה בת 94.

שלמה חיון

אביה של סבתי ובנם של חדודה ומחלוף. נולד בשנת 1890. הוריו מתו כשהיה צעיר והוא גר אצל משפחה מאומצת. התחתן עם רחל חיון ולאחר מכן התברר שהיא בת דודתו. עלה לארץ בשנת 1950 עם רחל. עבד במפעל למשקאות קלים. היה גר בבאר שבע. בילדותו היה גר בגריין שבלוב. אחרי שעבר בהצלחה ניתוח בעין וכמעט שוחרר- נפל בעת הליכה וקיבל שטף דם במוח ומת. לאחי עמית יש שם שני - שלמה, על שם שלמה חיון.

שלמה חיון →

רחל ושלמה חיון ←

עליזה שטיינמץ

סבתא שלי, בתם של שלמה ורחל. נולדה בשנת 1929 בעיר טריפולי שבלוב. עד לחתונתה היה שם משפחתה חיון. למדה בבית ספר עממי איטלקי. הבית של משפחתה היה בית אבן שהיו לו שני כניסות - כניסה לכל משפחה. ליד הים בשכונה שהיו בה הרבה ערבים והיו להם יחסים טובים עם הערבים. מצבם הכלכלי היה טוב מאוד. מידי פעם סבתא הייתה הולכת לשוק לעשות קניות. בבית הם אכלו מטס גדול שזה מגש גדול שעליו היה האוכל וכל המשפחה אכלה ממגש אחד. היא למדה רק 5 שנים בגלל מלחמת העולם השנייה. אחרי שלמדה עבדה בתפירה. עלתה ב- 24.1.50 בגיל 19 באונייה "עצמאות". בארץ הגיעה למחנה עולים בבית ליד ומשם הגיעה לבית העולים טירה ואחרי כמה ימים עברה לקיבוץ הדתי סעד שהיה חדש והייתה בין החלוצים בו. שם הכירה את סבא והתחתנה איתו בשנת 1950. עבדה בקיבוץ במחסן בגדים ולאחר מכן במטבח בחדר אוכל ובמטבח בבית ילדים. נולדו לה 4 ילדים: אסתר (אתי), אורה, נחמן ונדב. היה לה עוד תינוק שנולד לפני כולם (ב- 1951) ונחנק מחבל התבוד במהלך הלידה. דוברת 3 שפות: ערבית, איטלקית ועברית. את העברית למדה בשנת 1949 בטריפולי בתנועת האיחוד. (בסוף העבודה מצורפות תעודות של סבתא מתנועת האיחוד ותעודת העלייה).

משה

אח של סבתא ובנם של רחל ושלמה. נולד בשנת 1934. עלה לארץ ישראל כשהיה בן 16. הסתתר בשעה שהעולים עלו לאוניה בתור נוסע סמוי וכך הגיע לארץ עם העולים. בארץ נלקח לקיבוץ כפר החורש. אחרי שסבתי עלתה גם והלכה לקיבוץ סעד הוא הובא לשם גם. התגייס לחיל הים והיה מלח. אחרי שהתחתן עבד במשטרה ונולדו לו 6 ילדים.

סבתא עליזה
נשתינו גת
30

מלך עקנת סראק
מסבתא האלירי

בצער רב אנו מודיעים על פטירתה של

עליזה שטיינמאן

(לבית חיון)

הלוויה תתקיים היום, יום חמישי, ח' אייר

תשע"א 12.5.11 בשעה 17:30 בסעד

השבעה בקיבוץ סעד

בתה: אסתר ומאיר המאירי וב"ב

הבת: אורה ונמרוד עממי וב"ב

הבן: נחמן וענת שני וב"ב

בנה: נדב וליאורה שני וב"ב

אחיה: משה וגיטה חיון וב"ב

ובית קבוצת סעד